

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

„En wij hebben het Profetische woord dat zeer vast is: en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in eene duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uwe harten”.

2 PETRUS 1 : 19.

No. 5. 1 Maart.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	6e Jaargang 1901.
---------------------------	---	------------------------------------

Redevoering van President George Q. Cannon,
gehouden te Salt Lake City, 7 October 1900.

Vervolg van bladzij 52.

Overeenkomstig het laatste rapport van Groot-Brittanje ontvangen, zijn aldaar twee honderd vier en zeventig Ouderlingen in dat land werkzaam. Zij werken met getrouwheid en ijver, besteden tijd en geld en in een zekeren zin des woords, zwoegen zij zichzelf af, ten einde de boodschap der zaligheid, welke God aan hen opgedragen heeft, bekend te maken. Dit werk heeft daar reeds voor ongeveer zestig jaar voortgeduurd, en er is nauwelijks een oor hetwelk deze boodschap niet gehoord heeft.

Aangaande de Zendingen in dit land (Amerika), dit land is gedurende zeventig jaren gewaarschuwd geworden. God gebood in de eerste dagen den Ouderlingen het volk te waarschuwen en in de dagen als zij in Kirtland en Missouri leefden, zeide Hij, dat de leiders hun plicht gedaan hadden, en hun kleederen vrij waren van het bloed van dit geslacht; doch zij welke niet gearbeid hadden als zij hadden moeten doen, zouden voortgaan in het arbeidsveld, totdat het eveneens van hen gezegd kon worden, dat hun kleederen rein waren van het bloed van dit geslacht. In die vroegste dagen sprak de Heer op deze wijze en zeide bij zekere gelegenheid „Ziet Ik zend u uit om te getuigen en het volk te waarschuwen, en het betaamt elk mensch welke gewaarschuwd is geworden, zijn naaste te waarschuwen“.

„Daarom zijn zij zonder verontschuldiging gelaten, en hunne zonden zijn op hun eigen hoofden.“

Het scheen dat de Heer besloten had Zijn werk in gerechtigheid te verkorten. „Ik wensch niet van het werk der Ouderlingen in dit land af te nemen, doch dit land is gewaarschuwd geworden. Ik gevoel dat wij voor den rechterstoel van onzen grooten Schepper kunnen staan, zijnde vrij van het bloed van dit geslacht in deze Vereenigde Staten. Het is waar, wij hebben aangaande deze dingen niet tot elke man, elke vrouw en kind gesproken. God verlangt van ons zijn Evangelie te prediken en de inwoners van alle landen te waarschuwen, en indien zij deze waarschuwing niet aannemen en hunnen naaste niet waarschuwen, zoo rusten hun zonden op hun eigen hoofden en onze kleederen zijn rein.

Hoe lang is dit groote werk dat God gevestigd heeft, een onderwerp voor de schrijvers der nieuwsbladen geweest? Sedert den tijd dat wij in deze valleien gekomen zijn hebben zij van ons geweten, duizende getuigenissen zijn tot hen van dit werk gegeven, zij hebben het zien groeien en uitbreiden; zij hebben van onze Ouderlingen gehoord en gezien, reizende door hunne steden en bezoekende vreemde landen; en nu volgt de waarschuwende stem van de oordeelen van God de getuigenis van de Ouderlingen. Zelfs reeds in December 1832 zeide de Heer: „En na uw getuigenis komt gramschap en verontwaardiging over het volk. Want na uw getuigenis komt het getuigenis van aardbevingen, hetwelk gekreun in het midden van haar zal veroorzaken, en menschen zullen op den grond vallen en niet in staat zijn om te staan.

„En evenzoo komt het getuigenis van de stem des donders, en het licht van den bliksem en de stem der orkanen, en de stem van de golven der zee, heffende zichzelf buiten hunne oevers.

„En alle dingen zullen in beweging zijn; en voorzeker de harten der menschen zullen hen begeven; want vreeze zal op alle volken komen.“

De oordeelen des Heeren volgen de waarschuwende stem van de Ouderlingen van deze Kerk. Indien geen Ouderling zijn stem meer verhief, en indien in dit ons land (Vereenigde Staten van N.-Amerika) geen tractaat meer werd verspreid, zoo hebben de Ouderlingen hun plicht gedaan, en deze natie kan zich niet in den dag des oordeels tegen de Ouderlingen dezer Kerk verheffen, en zeggen dat zij aan hen geen getuigenis aangaande dit werk gegeven hebben. Ik zeg u nu mijne eigene gedachten. Onze Ouderlingen besteden twee jaar of meer in het zendingsveld en zij doopen naar verhouding niet meer als vier zielen of omstreeks twee in het jaar. Ik durf u niet te zeggen hoeveel geld zoowel als tijd besteed wordt om dit te doen.

Ik zal u iets anders, in zooverre het voor mijn geest komt, in verband hiermede vertellen. Velen van deze welke onder het tegenwoordig stelsel van prediken met buidel en male, inplaats van zonder buidel en male in de Kerk gebracht worden, hebben niet het geloof om standvastig te staan als zij zouden hebben indien zij de Ouderlingen onderhielden en hun van alles voorzagen wat zij noodig hebben, zooals God geboden heeft. Ik geloof niet dat

wij zulk een goede klas van bekeerden onder dit stelsel ontvangen, als onder het oude stelsel dat de Ouderlingen van deze Kerk volgden. Onze bekeerden toonden hun geloof door de Ouderlingen te voeden en te kleeden en geld te verschaffen wanneer zij dit noodig hadden. In het volgen van dezen weg toonden zij ware discipelen van den Zoon van God te zijn, want de Heer zegt:

„Die u alzoo ontvangt, ontvangt mij, en diezelve zal u voeden en kleeden en alzoo geld geven.

„En hij welke u voedt, of u kleedt, of u geld geeft, zal op geene wijze zijn belooning verliezen.

„En hij welke deze dingen niet doet is mijne discipel niet.“
Leerlingen en Verbonden 84 : 89—91).

Thans gaan onze Ouderlingen en besteden hun geld en in sommige gevallen wil het volk hen niet voeden en verblijf geven. Natuurlijk, ik geloof dat er vele plaatsen zijn waar het volk, en in het bijzonder de heiligen bijzonder vriendelijk voor de Ouderlingen zijn, en ofschoon er sommige uitzonderingen zijn, er worden zeer goede menschen thans vergaderd.

Wat een waarschuwingen in dit ons land gegeven zijn! Het bloed der martelaren op dezen bodem gestort, roept tot God. De verdrijving der heiligen van Ohio, de verdrijving van Jackson-Graafschap, van Clay-Graafschap en van Caldwell-Graafschap in Missouri, en van Illinois, zijn dat geen getuigenissen? Ik denk dat het zulks zijn, en God zal dezelve als getuigenissen houden tegenover de schuldige mannen en vrouwen, welke deze dingen gedaan hebben, zoowel als tegen diegenen welke hunne handen of stemmen niet verheven hebben om deze onrechten, welke de heiligen der laatste dagen aangedaan zijn, te herstellen. Daarna, sedert wij tot deze bergen kwamen, is bijna deze geheele natie door het Mormonen-vraagstuk beroerd geworden. Het heeft het volk overal bewogen. Al de nieuwsbladen in dit land hebben het in al haar schijngestalten besproken. Is dit geen waarschuwing? Wat kunnen wij in deze richting meer doen dan wij gedaan hebben? Of zullen wij allen heengaan en ons zelve geven om den martelaarsdood te sterven.

Honderden van de Ouderlingen, welke thans in het arbeidsveld zijn, mogen deze natie verlaten en tot de volken gaan welke nimmer het geluid van dit Evangelie gehoord hebben; ik zou deze tijdingen der zaligheid brengen tot de natiën welke nog in tyranie gebonden liggen, alwaar het volk den geest der vrijheid niet kan inademen; en zelfs ten koste van gevangenschap of dood, zou ik mijzelve wagen, opdat die volken gewaarschuwd zouden mogen worden. Er zijn zonder twijfel duizenden van hen welke tot onzen hemelschen Vader bidden om hen de waarheid des hemels te zenden; want er zijn nog andere zielen behalve die welke het reeds ontvangen hebben, welke het wenschen te ontvangen. Toen dit Evangelie voor het eerst tot Europa gebracht werd, waren duizenden tot God biddende om hen de waarheid te zenden. Toen zij deze boodschap hoorden ontvingen zij het met blijdschap. Evenzoo

in andere plaatsen waar de Ouderlingen heengegaan zijn. Doch er moeten nog vele natiën gewaarschuwd worden. en wij hebben dit werk te doen. Ik wil niet zeggen dat wij het doen moeten voor dat de Heer komt, want ik weet niet wanneer Hij komen zal. Doch deze plicht rust op ons; want Zion moet opgebouwd worden door volk van elke natie onder den hemel. Elk land en elke nationaliteit zal, in meerdere of mindere mate, van hun getal en van hun sterkte moeten bijdragen, om de woorden van God aangaande het opbouwen van Zion te vervullen. De Oosterlanden welke thans nog niet door de Ouderlingen van deze Kerk bezocht zijn, moeten betreden worden, en de oprechten des harten uitgezocht worden. In dit werk zal God de Ouderlingen voorafgaan. Hij zal Zijn engelen voor hen uitzenden, gelijk Hij gedaan heeft, om het volk te bereiden hen te ontvangen en naar hun boodschap te luisteren.

Mijn gevoelens zijn dat wij onze pogingen in groote mate zouden verminderen in die landen waar wij zooveel tijd en middelen, met zoo weinig vruchten besteed hebben. Laat het Evangelie naar verre landen, waar tyrannie regeert gezonden worden; en wanneer het Evangelie daar gaat, zoo zal God de harten der heerschers verzachten, en grootere vrijheid zal volgen. Het is zoo in Duitschland geweest, het zal alzoo in Rusland zijn. in de latijnsche landen en in de landen van Oostelijk Europa. God is werkende met de natiën, en Hij zal met ons medewerken indien wij onzen plicht willen doen. Dan kunnen wij voor onzen Hemelschen Vader staan met onze kleederen rein van het bloed van dit geslacht, hebbende onzen plicht gedaan. Indien het onze vrijheid zou kosten, hetwelk somtijds het geval zal zijn; indien het ons leven zou kosten, hetwelk mogelijk kan zijn, ten einde dit Evangelie tot elk land te brengen, het zou niets meer zijn dan andere voor dezelfde zaak geleden hebben. God heeft in dit Boek „Leeringen en Verbonden“ gezegd: „En wien alzoo zijn leven in mijne zaak, voor de zaak mijns naams, zal neder leggen, zal het wederom vinden, zelfs het eeuwige leven.

„Weest daarom niet bevreesd voor uwe vijanden, wat Ik heb in mijn hart besloten, zegt de Heer, dat Ik u in alle dingen wil beproeven, of gij in mijn verbond wilt blijven, zelfs tot den dood, opdat gij waardig moogt bevonden worden.“

En wederom zegt Hij:

„En al degene welke vervolging voor mijn naam leiden, en in geloof volharden, ofschoon zij geroepen mogen worden voor de zaak mijns naams hun leven af te leggen, nochtans zullen zij aan al deze heerlijkheden deelnemen.

„Daarom zijt niet bevreesd, zelfs niet tot in den dood, want in deze wereld is uwe vreugde niet vol, doch in mij is uwe vreugde vol.“

In eene andere Openbaring zegt de Heer ons:

„Laat niemand bevreesd zijn, zijn leven voor mijne zaak af te leggen, want die zijn leven voor mijn zaak zal afleggen zal

hetzelfde wederom vinden: En die alzoo niet gewillig is om zijn leven voor mijn zaak af te leggen, is mijn discipel niet."

Het is een toetssteen waarbij zijne discipelen mogen gekend worden. Doch ofschoon wij niet terug zouden deinsen al hetgeen dat van ons verlangd wordt te vervullen, zoo moeten wij trachten met alle onze krachten en middelen welke eerlijk en in overeenkomst met onze plichten en verplichtingen zijn, vervolging en dood zien te voorkomen. Doch in het prediken van dit Evangelie tot de natiën der aarde, moeten wij niet bevreesd zijn voor ons leven of vrijheid.

Het heeft al reeds de vrijheid gekost van Ouderlingen in Oostenrijk, Noorwegen en andere plaatsen; doch het is door groo-tere vrijheid gevolgd. De pogingen der Ouderlingen zijn in dit opzicht met succes bekroond. Het blijkt alsof de prediking van het Evangelie in vele plaatsen een ontbindend effect op het volk heeft gehad.

(Wordt vervolgd.)

Rechtstreeksche Openbaring.

door F. E. BARKER.

Het belang van rechtstreeksche openbaring van den Heer te ontvangen, beiden tot troost en als gids, wordt dikwerf onder- vonden door diegenen, welke de leiding hebben van buitenlandsche Zendingen. Ofschoon groote verantwoordelijkheden op hen rusten zoo zijn zij nochtans duizende mijlen van de leiders der Kerk verwijderd, door wie zij, als zij niet zoo ver verwijderd waren, raad of het woord des Heeren, rechtstreeks aangaande hunne zaken konden ontvangen. Op verzoek geef ik de volgende ondervindingen te dien opzichte.

Op den 6den Juni 1898, terwijl ik over de Australische Zending presideerde, gevoelde ik het hevig gewicht van donkerheid over mij hangen. Ik bevond mij in den stad Sidney. Het had bijna zonder ophouden voor verscheidene weken geregend, zoodat het bijna geheel onmogelijk voor de Ouderlingen was, om onder het volk te werken, en reizen kon ik niet. Het scheen in deze zending een tijdperk van bijzondere moeielijkheden en langzamen vooruit- gang te zijn. De pers was aan elke zijde tegen ons gekant, en publiceerde dikwerf lage stukken en weigerde ons tevens eenig voorrecht of antwoord. Het vooroordeel was rijp en het scheen onmogelijk om de harten van het volk te bereiken. Ik neem het volgende uit mijn dagboek van den daarop volgenden dag: „Voor- dat ik mij gisterenavond ter ruste begaf (het was een regenachtige en donkere nacht) was ik zeer ter neder gedrukt, beschouwende de broosheid en de lichamelijke zwakheden van mijzelf en mijne twee medearbeiders (Ouderling John M. Ritchie, President van den „Nieuwe South Wales“ Conferentie en Ouderling Alma C. Lambert).

Ik had eveneens aan de moeielijkheden en aan de ontmoedi- gende vooruitzichten gedacht, welke wij in deze Zending voor ons

hadden, en tevens van de groote verantwoordelijkheid, welke op mij en de Ouderlingen, welke onder het volk arbeidden, rustte. Bovendien had ik in de „Deseret Weekly News“ gelezen van de veranderde conditie in de Zuidelijke staten en van andere gedeelten van den wijngaard des Heeren en dacht tevens aan den stroom van betere gevoelens, welke dit land nog niet bereikt had. De laatste zijnde die zich ter ruste begaf, knielde ik in verborgen, plechtig gebed neder en vroeg den Heer om mij door een visioen in den nacht een manifestatie van Zijn wil aangaande mijzelf en mijne medearbeiders en de Zending in dit verwijderd land te geven.

Een korten tijd nadat ik mij ter ruste had begeven, scheen het mij toe, alsof ik in een heerlijke droom of visioen was ingewikkeld. Het scheen alsof de last van menschelijke zwakheden van mij was weggenomen en ik in den geest bekleed was, zoodat ik een geest van groote vrijheid, werkzaamheid en kracht gevoelde, en macht was mij gegeven, om in de harten en gedachten van het volk en mijne medearbeiders, de Ouderlingen, te zien. Het scheen alsof ik in onmiddellijke gemeenschap met al de ouderlingen der Zending was, niet alleen al degenen, welke hier nu zijn, doch welke nog komen moesten; en wij waren allen in heerlijke blinkende kleederen gekleed. Onze aangezichten en ons verstand waren verlicht en met intelligentie doordrongen, zoodat wij grootelijks verheugd en bovenmate tevreden waren. Het scheen alsof wij ons op een hoogere vlakte bevonden, dan diegenen rondom ons — een toestand waar ook vele getrouwe heiligen van de Kerk, in dit land, deel aan hadden. Ik zag ontelbare hemelsche wezens, zich boven en rondom ons bewegen, gekleed in kleederen van buitengewone wijsheid en hun aangezicht met onuitsprekelijke vreugde verlicht. Zij zagen met stralende oogen op ons en het scheen alsof zij ons hunne meest belangstellende en bezorgde deelname schonken. Zij eerden ons boven al de menschen der wereld rondom ons en toonden door hun handelwijze en mededeelingen aan mij (want zij spraken rechtstreeks en herhaaldelijk tot mij) hun grootste verlangen en buitengewone vreugde om ons te leiden en aan te moedigen in het werk, waarin wij arbeidzaam zijn. Ik genoot eveneens een onuitsprekelijk geluk door het volmaakte vertrouwen, dat de Ouderlingen in mij schenen te hebben; de volmaakte éénheid onder ons en alzoo de systematisch samenwerkende handeling, waarmede wij onzen arbeid voortzetten. Ik zag, ontmoette en overwon en blijkbaar zonder moeite, wat tot natuurlijke oog groote moeielijkheden schijnen, want allen van ons schenen een geest van macht met ons te hebben, welke veel heerlijker en krachtiger was dan die, welke door gewone sterfelijke wezens genoten wordt. Als het visioen voortging, bemerkte ik dat de beproevingen der Ouderlingen zeer kort geleken en o, hoe schraal, indien vergeleken met de vreugde der hemelsche heirscharen, als zij zagen, dat wij dezelve overkwamen.

Alzoo ging het werk voorwaarts, terwijl het scheen, alsof de

wereld geen acht op ons gaf, doch de hemelsche heirscharen gaven acht op ons en verheugden zich in onzen arbeid voor goed. Daarna zag ik een tijd, dat het volk tot de Onderlingen kwamen, hen met achting en eere behandelende, en luisterende met vreugde naar hun boodschap.

Het scheen dat het mij voor dien tijd gegeven was om veel inzicht te hebben in de middelen, waardoor groote veranderingen in de harten der menschen bewerkt zullen worden en ik kon de handelwijze der Ouderlingen rondom hen begrijpen en doordringen. Ik zag mijzelve en vele der Ouderlingen nadat wij tot onze familiën in Zion waren teruggekeerd; en het was inderdaad zeer vergenoegd te zien, hoe de Heer de wegen voor ons opende, tot het verkrijgen van meer licht, kennis en macht, en meer voorspoed en geluk met onze familiën en ons volk. Ik besteedde veel tijd om met verrukking te zien en te overwegen, hoe de Heer na mijn terugkeer de weg voor mij opende, en tevens wat tot mij een lange en heerlijke reis huiswaarts was (hetwelk vervuld werd in het volbrengen van mijn reis rond de aarde, bezoekende Egypte, Palestina, enz.). Ik zag alzoo velen van de heiligen van Australië, na verloop van tijd, zich in eene hoogere graad van vreugde, vrijheid en liefde verheugen, nadat zij met het volk van God vergaderd waren. En het scheen alsof al degenen, welke het Evangelie ontvingen, zoover boven de wereld verheven waren, als de toestand der Engelen verheven is boven dien van menschen. Ook bemerkte ik dat over ons volk in de valleïën der bergen een bijzondere zorg en belang getoond werd en deel hadden aan de goedkeuring en het geluk van de onsterfelijke wezens van den hemel”.

Juvenile Instr.

Napoleon en zijne Moeder.

Het volgende wordt verhaald, als zijnde de gedachten van Napoleon aangaande zijne moeder, door hem op het eiland St. Helena aan zijn geneesheer medegedeeld.

„Mijne uitmuntende moeder is een vrouw van moed en talent; meer van een mannelijke dan van een vrouwelijke natuur, hooghartig en trotsch. Zij is instaat alles voor mij te verkoopen, zelfs haar laatste kleedingstuk. Ik gaf haar een jaarwedde van een millioen, benevens een paleis en vele geschenken. Aan de wijze van opvoeding, welke zij mij in mijne jeugd gaf, heb ik hoofdzakelijk mijne latere verheffing te danken. Mijn gedachte is, dat het toekomstige goed of kwaad van een kind geheel van de moeder afhangt. Zij is zeer rijk. Velen van mijne familie vreesden, dat ik door een ongeluk zou sterven en namen daarom een goede zorg voor mij. Zij hebben een groot gedeelte van hun eigendommen bewaard”.

De eerste Prins van Wales.

Lang voordat Engeland koningen had, was Wallis of Wales reeds in het bezit van prinsen. Deze Welsche prinsen wenschten niet aan de koningen van Engeland onderworpen te zijn. Vandaar stredden zij voortdurend om hun onafhankelijkheid weder te krijgen. Doch de Engelsche koningen konden dezen wensch naar vrijheid niet toestaan, omdat Engeland nimmer veilig geweest zou zijn, een onafhankelijk koninkrijk zoo dicht bij haar gehad te hebben. Alzoo was er voortdurend strijd tusschen deze twee landen, den eenen tijd was het voordeel op de eene zijde, een anderen tijd op die van hun tegenpartij.

Doch in het laatst werd de Welsche prins Llewellyn gedood. Hij was naar het zuiden van Wales gegaan, om zijne onderdanen aan te moedigen. Hij had de rivier Wye overgestoken en Engeland's grenzen overschreden, toen hij een kleine troep Engelsche ridders ontmoette. Zij zagen dezen Welschen hoofdaanvoerder juist op het oogenblik toen hij uit een schuur kwam en zich bij zijn armee wilde aansluiten. Zij vielen hem aan en na een korten strijd werd hij gewond en stierf. Zij vervolgden den strijd en toen zij wederkeerden, zochten zij te weten te komen, wat er van dezen Welsch geworden was. Toen vernamen zij, dat hij reeds gestorven was, en ontdekten dat het de vermaarde Welsche prins Llewellyn was. Men scheidde zijn hoofd van het lichaam en zond het naar Londen, alwaar het op de kanteeling van den Toren geplaatst werd.

De Wellen wenschten toen een anderen prins te bezitten, waarop Engeland's koning Edward hun het volgende voorstel deed:

„Indien gij uzelve aan mij wilt onderwerpen en niet meer strijden, zoo zult gij een prins hebben, welke in Wales geboren is, geen woord Engelsch kan spreken en nooit een man, vrouw of kind leed gedaan heeft”. Het Welsche volk stemde toe, dat indien zij zulk een prins hebben mochten, zij tevreden en stil zouden zijn en niet meer strijden. Op den bepaalden dag kwamen de leiders der Wellen met koning Edward te zamen op het kasteel Carnorvon, in Wales, en vroegen om den prins, welke hij hun beloofd had, waarop hij uit het kasteel trad, met zijn kleinen zoon in zijn armen, welke slechts acht dagen oud was.

„Hier is uw prins”, zeide hij, de kleine in zijn armen opheffende. „Hij is in Wales geboren, kan geen woord Engelsch spreken en heeft nimmer een man, vrouw of kind eenig leed gedaan.

Het Welsche volk, inplaats van toornig over deze list te zijn, waren daarmede zeer tevreden. Welsche voedsters droegen zorg voor den zuigeling, zoodat hij de Welsche taal sprak, voordat hij het Engelsch kende. En na dien tijd had Edward de Eerste met hen geene moeite meer.

En sedert die gebeurtenis, welke in de dertiende eeuw plaats vond, werd de eerstgeborene zoon van elken Engelschen souverein „Prins van Wales” genoemd.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

S. Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Verloren Schriften.

Een der meest geliefkoosde tegenwerpingen, welke van de christenwereld tegen de heiligen der laatste dagen gemaakt worden, ontstaat doordat wij in andere boeken gelooven, behalve in den Bijbel, als zijnde door goddelijke inspiratie geschreven.

Velen van de christenen beweren, en buiten twijfel grootendeels zonder goed nadenken, dat er nimmer eenige andere goddelijke geïnspireerde Schriften zijn geweest of zijn zullen, dan die waaruit de Bijbel is samengesteld. En vanwege dit denkbeeld achten zij het een dwaasheid of misleiding, het Boek van Mormon en andere Heilige Schriften als zoodanig te erkennen, zonder veel aandacht aan de overtuigende bewijzen van de goddelijke inspiratie derzelve te schenken. En aldus op deze Schriften ziende als een „godsdienschtig bedrog“ wordt het „Mormonisme“ als niet van God zijnde verworpen, en het verlies dat zij zelve daardoor lijden, zal vermoedelijk niet juist door hen begrepen worden, totdat het te laat is; tenzij zij zich van deze verkeerde veronderstelling bekeeren;

Wij zullen voor heden de vraag ter zijde stellen of het Boek van Mormon is of niet is, wat het beweert te zijn. Doch wij zullen voor een oogenblik het feit overwegen of het redelijk en in overeenstemming met den Bijbel is, om in geen andere goddelijk geïnspireerde Schriften te gelooven.

Iedereen die met den Bijbel bekend is, weet dat deze uit vele boeken bestaat, welke door verschillende personen op onderscheidene tijden geschreven zijn. Die van het Oude Testament voor Christus en van het Nieuwe na Hem, of liever gezegd na Zijne hemelvaart. Het tijdperk dat de Bijbel behandelt, beslaat volgens de algemeen aangenomen tijdrekening ruim vierduizend jaren, de Schepping niet medegerekend. Bij een weinig studie zal geredelijk bemerkt worden, dat de Bijbel sommige gedeelten van genoemd tijdperk geheel overslaat en sommige openbaringen en profetiën slechts terloops aanhaalt. Bovendien wordt van groote en belangrijke gebeurtenissen nauwelijks genoeg medegedeeld om slechts een oppervlakkig begrip van dezelve te ontvangen. Dus zoowel op geschiedkundig als op godsdienschtig gebied geeft hij slechts een gedeelte van hetgeen in die dagen plaats heeft gehad of geopenbaard is geworden. Tevens moet niet uit het oog verloren worden, dat de landen waar deze verschillende gebeurtenissen plaats hadden, slechts een deel, zoo niet een klein gedeelte, der aarde uitmaken.

Nu, welk een bewijs heeft men, want om iets te beweren of te gelooven, moet men eenig bewijs of bewijzen hebben, dat God

nimmer andere personen geïnspireerd of hen geboden heeft zekere gebeurtenissen te schrijven of Zijn wil door geschrift bekend te maken, dan die welke de schrijvers des Bijbels zijn?

Het wordt algemeen aangenomen dat Mozes de schrijver van de eerste vijf boeken des Bijbels is. Doch als men bedenkt, dat hij volgens Bijbelkundige tijdrekening, ruim 2550 jaar ná de verdrijving van Adam en zijne vrouw uit den hof van Eden leefde, is het dan niet mogelijk of zelfs waarschijnlijk, dat hij niet de eerste goddelijk geïnspireerde schrijver was? Of is de sterfelijke mensch, welke nauwelijks instaat is in den nevel der eeuwen de geschiedenissen van de voorbijgegangene volken der aarde te ontdekken, zoover gevorderd dat hij met absolute zekerheid kan zeggen wat God te dien opzichte deed of niet deed? Is het menschedom geslaagd in alle handelingen van den machtigen Jehova in te blikken? Voorzeker niet! Paulus tenminste zegt ons: „wij kennen ten deele“, en zijne getuigenis is waarachtig. Of zou het volmaakte alreeds gekomen zijn zoodat hetgeen ten deele is opgehouden zou hebben te bestaan, voorzeker niemand met redelijk verstand begaafd zal zulks beweren. Of vindt men wellicht in den Bijbel bewijzen dat er nimmer op het geheele aardrijk door goddelijke inspiratie geschreven is of zou worden, dan door ongeveer veertig schrijvers derzelve? Indien wel zoo zou er tenminste één of meer op goddelijke inspiratie gesteund bewijs zijn. Geeft de Bijbel echter zulk een bewijs niet, dan is de geheele christenwereld ontbloot van één op goddelijke autoriteit rustend bewijs om hun denkwijze te staven of aan te toonen dat de Heiligen der laatste dagen in dit opzicht dwalen. Blijkt het echter uit den Bijbel dat er meer Heilige Schriften geweest zijn en meer profetiën geschreven zijn dan die welke zich in dezelve bevinden, dan hebben de heiligen der laatste dagen niet alleen bewijzen om hun geloof in andere Schriften te rechtvaardigen, doch dan zijn die bewijzen tevens door goddelijke inspiratie gesteund en alsdan is het een onomstootelijk feit dat zij bestaan hebben of bestaan. Voordat wij echter daartoe overgaan laat ons eerst zien wat de redelijkheid zegt.

Indien zekere gebeurtenissen en openbaringen uit den tijd van Adam, Enoch, Noach of Abraham, belangrijk genoeg voor het menschedom waren, dat God Mozes gebod of inspireerde dezelve te schrijven, wat een mogelijkheid bestaat er dan niet dat deze personen zelf door goddelijke inspiratie die gebeurtenissen schreven. En dat Mozes in zijne dagen dezelve wederom in schrift bracht. Of wat nog redelijker lijkt, dezelve in beknopter vorm weërgaf. Zulk een veronderstelling zou niet onredelijk wezen, want in werkelijkheid zijn de gebeurtenissen uit de dagen van genoemde heilige mannen zeer beknopt en kort in den Bijbel weergegeven. Of ook, indien God het in de dagen van Mozes nuttig achtte in schrift te brengen, hoe Hij gediend wilde zijn, en wat in toekomstige tijden zou plaats vinden, zou dan een God van liefde en wijsheid en Eén, welke geen aannemer des persoons is, de duizende en duizende inwoners der aarde, voor den tocht der Israelieten door

de woestijn, alleen aan mondelinge overlevering overgelaten hebben en hun niet de voorrechten geschonken hebben geïnspireerde Schriften te bezitten? Of waren er wellicht voor Mozes tijd geen menschen die de schrijfkunst verstonden? Zou men durven beweren dat de schrijfkunst vóór Mozes tijd niet bestond? Doch zelfs indien dit het geval ware, God kende haar en was zonder twijfel machtig genoeg dit Adam, Enoch, Noach of Mozes te leeren. Paulus spreekt in Galaten 3 : 8 van de Schrift welke tot Abraham predikt of hem mededeelde dat de heidenen uit het geloof gerechtvaardigd zouden worden.

Doch ofschoon de redelijkheid aan de zijde der Heiligen der laatste dagen is, zoo is het geenszins alles wat wij bezitten. Neen, de Bijbel, het door goddelijke inspiratie geschreven „Boek”, getuigt zelfs vele malen dat andere boeken door hare schrijvers als zoodanig erkend werden. Mozes zegt als hij in rechte linie de nakomelingen van Adam tot Noach geeft, „dit is het Boek van Adams geslacht.” (Genesis 5 : 1). Een weinig verder lezen wij: „En Mozes schreef al de woorden des Heeren. * * * En hij nam het Boek des Verbonds en las het voor de ooren den volks”. (Exodus 24 : 4 en 7.) Hoe wonderlijk klinkt het, dat indien de Bijbel alle boeken bevat, er geen is welke het „boek des Verbonds”, of het „boek van Adams geslacht”, genaamd wordt. In Numeri 21 : 12—14 meldt Mozes ons dat de kinderen Israëls het land der Amorieten uittogen, en verwijst als verdere verklaring naar het boek van „de oorlogen des Heeren”. Tevergeefs bladert men echter de Bijbel door, want genoemd boek is in hetzelfde niet te vinden.

In Jozua 10 : 13 vinden wij een wonder door Jozua, in de kracht Gods gewrocht, vermeld en het wordt ons aldaar gezegd dat zulks in het boek des Oprechten is opgeteekend. Indien dit boek in ons bezit was, zou er niet iets meer instaan, dat door goddelijke inspiratie geschreven is, als juist dit wonder dat door Jozua gedaan werd?

Wederom, wij vinden in 1 Kronieken 29 : 29, dat er geschiedenissen geschreven waren en zonder twijfel, vertrouwbare of liever gezegd geïnspireerde, van Samuel den Ziener, van Nathan den profeet en ook van Gad den Ziener. Van Salomo wordt ons vermeld, dat hij duizend vijf liederen maakte en drieduizend spreuken schreef. Ook sprak hij van de boomen, van den cederboom of tot op den hysop. (1 Koningen 4 : 32, 33). Waar o, christenwereld, is het boek van Salomo, waarna wij in 1 Koningen 11 : 41 verwezen worden, waar zijn de geschriften van Nathan, den profeet, de profetie van Ahia, de Siloniet, en de gezichten van Jedi den ziener (2 Kronieken 9 : 29). Waar zijn de geschiedenissen van Jehu den zoon van Hanani. (2 Kronieken 20 : 34) en waar het gebed van Manasse. (2 Kronieken 33 : 19). Kan een ander antwoord gegeven worden dan verloren? Verloren bij de menschen, maar niet bij God. Zijn dit niet op goddelijke inspiratie rustende bewijzen, dat er meer Schriften door goddelijke inspiratie geschreven zijn, als die welke in den Bijbel zelf zich bevinden? Voorzeker zijn ze dit.

De aangehaalde bewijzen hebben alleen slechts betrekking op het Oude Testament. Het Nieuwe maakt melding van nog een anderen brief aan de Corinthen (1 Cor. 5:9), een aan de Efeziërs, (Efeze 3:1—5), een zendbrief van Laodicea (Colossensen 4:16).

Het is niet noodig alle schriften aan te halen, welke de Bijbel zelf erkend, want in den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bevestigd worden, zoo noodig een twintigtal konden worden aangevoerd. Welk een kracht, welk een sterkte, wanneer men met waarheid omgord is, hoe zwak wanneer dwaling de gordel der lendenen is. Doch om alle twijfel te verbannen, ziet hier wat de Heer zelf geopenbaard heeft in deze dagen.

„Daarom dan, omreden gij een Bijbel hebt, behoeft ge niet te veronderstellen, dat die al mijne woorden bevat; noch behoeft gij te denken, dat ik niet meer heb laten schrijven.

„Want ik gebied allen menschen, zoowel in het Oosten als in het Westen, zoowel in het Noorden als in het Zuiden, en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen schrijven, welke ik tot hen spreek; want uit de boeken welke geschreven zullen worden, zal Ik de wereld oordeelen, een iegelijk mensch naar zijne werken, naar datgene wat geschreven is.

„Want ziet, Ik zal tot de Joden spreken, en zij zullen het schrijven; en Ik zal tot de Nephieten spreken en zij zullen het schrijven; en Ik zal tot de andere stammen van het huis Israëli, welke ik uitgeleid heb, spreken en zij zullen het schrijven, en Ik zal tot alle natiën der aarde spreken en zij zullen het schrijven. En het zal geschieden, dat de Joden de woorden der Nephieten zullen hebben en de Nephieten de woorden der Joden zullen hebben; en de Nephieten en de Joden zullen de woorden der verloren stammen Israëls hebben, en de verloren stammen Israëls zullen de woorden der Nephieten en der Joden hebben....

En ik zal aan degenen, die tegen mijn woord en tegen mijn volk, dat van het huis Israëls is, strijden, toonen, dat ik God ben en dat ik met Abraham verbonden heb gemaakt. (Boek van Mormon 2 Nephi 29:10—14).

H. DE BRIJ.

Conferentie Notitie.

De half-jaarlijksche Conferentie van de Arnhemsche Conferentie zal op Zondag 3 Maart a. s. te Arnhem gehouden worden.

De Vergaderingen zullen gehouden worden, des voormiddags ten 10 uur in het gewone lokaal, Walstraat 6, en des avonds ten 7 uur, in het „Loge gebouw“, Rijnstraat.

Alle Broederen, Zusters en Vrienden worden hiermede hartelijk uitgenoodigd, deze Conferentie bij te wonen.

De Doop in vroegere Dagen.

Het wordt algemeen door de geleerden gedacht, dat de ceremonie bekend als „doop”, onder de Joden reeds uitgeoefend werd vóór den tijd van Johannes den Dooper. Een bewijs daarvan is, dat toen Johannes begon te doopen, zijne tegenstanders, in zooverre als bekend is, nimmer naar de beteekenis dezer ceremonie vroegen, ofschoon zij wel aan hem de vraag stelden, vanwaar hij zijne autoriteit had. Dit zouden zij zekerlijk gedaan hebben, had de doop in water bij hen onbekend geweest of indien de invoering daarvan nieuw voor hen was geweest. Het wordt erkend door vele geloovigen dat de jodengenooten in de vroegere eeuwen gedoopt werden, doch sommigen beweren dat zij deze verordening van de christenen overgenomen hadden. Deze veronderstelling is echter niet aan te nemen, vanwege den tegenstand der Joden van alles wat van christelijken oorsprong was. De eenige aannemelijke verklaring is, dat de doop van bekeerlingen of proselieten van vóór-christelijken oorsprong is. Het is een feit, dat de symbolische reiniging in water, gevonden is in Egyptische, Perzische en Hindoesche godsdienstige stelsels, lang voor de christelijke tijdrekening, en de gevolgtrekking is, dat al de zamenstellers van deze godsdiensten het uit een en dezelfde bron hadden. „En indien wij instaat waren om het geschiedkundig na te volgen, zoo zouden wij zekerlijk dezen oorsprong vinden in den godsdienst van de eerste voorzaten der menschelijke familie, gelijk het aan hen door God, hun hemelschen Vader, geopenbaard werd. Een der meest eigenaardige tot den doop behoorende gebruiken, waarvan wij verslag hebben, is dat van de oude Scandinaviërs. Onder deze gebruiken was het volgende: Het jonggeborene kind werd tot den vader gebracht, welke de autoriteit had om te beslissen of het zou leven of sterven. Indien 'hij wenschte dat het groot gebracht werd, goot men water over het kind en gaf het een naam. Verscheidene aanhalingen daarvan worden in de IJslandsche letterkunde gevonden. Door deze ceremonie was het kind, figuurlijk sprekende, een nieuw leven gegeven. Het was wederom geboren. Voor dat water over het kind was uitgestort, werd het niet als een misdaad beschouwd om het te laten omkomen, doch hetzelfde aan den dood bloot te stellen; na deze ceremonie werd als moord gerekend. Er kan geen twijfel bestaan, dat de natiën welke van de Scandinaviërs afstamden, een gelijke waarde aan den waterdoop hechtten.

In deze ceremonie is zeer gemakkelijk eene zwakke weergeving van het leerstelsel der wedergeboorte door den doop voor de vergiffenis der zonden te herkennen, welke bekend moet geweest zijn ten tijde toen de mensch vrijelijk met God gemeenschap had. En indien de heidensche natiën, door de kanalen van overlevering, den doop behielden onder hunne godsdienstige plichten, als een erfenis der eerste eeuwen, zoo is het niet redelijk om te veronderstellen dat de joden, met hun helderder licht, alle kennis daarvan verloren hadden. Het is meer redelijker op den doop van

hunne bekeerlingen te zien als één van hun meest oude gebruiken, ofschoon deze doop niet letterlijk in de Mozaische wet is voorgescreven.

Als een aanhaling van den doop in het Oude Testament, beschouwt Michaelis Genesis 35 : 2 als de vroegste. Als Jakob een nieuw leven ging beginnen, en een altaar voor den levenden God oprichtte, gebood hij zijn huisgezin en allen welke met hem waren hunne afgoden weg te doen, zichzelf te reinigen en hun kleederen als een noodzakelijke voorbereiding te veranderen. Dat deze „reininging een symbolische zuivering in water was, is hoogst waarschijnlijk, daar iets minder als dit nauwelijks waardig genoeg zou geweest zijn om verslag van te geven. Van het Nieuwe Testament leeren wij dat Israël gedurende zijn doortocht door de Rode zee gedoopt werd. Uit de Wet vernemen wij (Exodus 29 : 4) dat Aäron en zijne zonen „gewassen” moesten worden voordat zij het heiligdom binnentraden. Water is dikwerf door de profeten aangeduid als een symbool van reiniging. Bijvoorbeeld: „Te dien dage zal er een fontein geopend worden voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem voor de zonden en onreinigheden”. Deze en andere teksten mogen figuurlijke uitdrukkingen zijn, doch zij zou in het geheel geen beteekenis hebben, tenzij dat de ceremonie van reiniging door water bekend was onder het volk tot 't welk de profeten spraken.

Deseret News.

Heidensche Goden.

Het grootste gedeelte der afgoden der verschillende natiën waren oude helden, beroemd voor hun groote volvoeringen en waardige daden; gelijk koningen, generaals en de grondleggers van steden; eveneens vrouwen welke zich door hunne daden en ontdekkingen onderscheiden hadden en die het dankbaar nageslacht vergoden. Hierbij werden door sommige volken de meer nuttige en heerlijke voorwerpen der natuurlijke wereld gevoegd, onder welke de zon, maan en sterren de voorrang bekleedden en door bijna allen aanbeden werden. Sommigen waren niet beschaamd om goddelijke eer te bewijzen aan bergen, rivieren, boomen, de aarde, de oceaan, de winden zelfs ziekten, aan deugd en ondeugd en tot bijna elk denkbaar voorwerp of ten minste aan de goden welke zij veronderstelden dat over dezelve presideerden.

De aanbidding van deze afgoden bestond in een aantal ceremoniën en offeranden, offeringen en gebeden. De ceremoniën waren voor het grootste gedeelte ongerijmd en belachelijk; en wat nog slechter was, verlagend, zedeloos en gruwelijk. Het geheele heidensche stelsel had niet de minste kracht om deugdzaame gevoelens in de ziel op te wekken en aan te kweeken. Want in de eerste plaats, de goden en godinnen aan welke de publieke aanbidding geschonken werd, waren inplaats van voorbeelden van deugd meer voorbeelden van ondeugd en misdaad. Zij werden geacht als zijnde

hooger in macht als gewone stervelingen en boven den dood verheven, doch in anderen dingen met den mensch gelijk. Bovendien waren de bedienaars van die godsdiensten, noch door woord noch door daad voorbeelden om het volk tot deugd en oprechtzame levenswandel aan te sporen. Doch zij deden hen verstaan dat al de aanbidding welke deze goden van hen verlangden, was het waarnemen van de overgeleverde ceremoniën en gebruiken. En ten laatste sommige der leeringen aangaande de belooningen en straffen in de toekomstige wereld waren onzeker en twijfelachtig, en de andere waren meer geschikt om ondeugd dan deugd onder het volk aan te kwerken.

B. H. R.

Thee, Koffie en Alkohol

door Dr JOHN H. GIRDNER (niet „Mormoon“).

Thee en koffie is geen voedsel, en de menschelijke familie zou in een veel betere toestand geweest zijn, indien zij dezelve nimmer als drank had gedronken

Alkohol zou nimmer in de maag komen dan in den vorm als andere medicijnen; op raad van den geneesheer. Doch daar de menschen het sedert de dagen van Noach als een drank gebruikt hebben, en waarschijnlijk voort zullen gaan zulks te doen, zoo schijnt het nuttig om te zeggen, dat brandewijn — de allerbeste — vermengd met een groote hoeveelheid water, van middelmatige temperatuur, zonder ijs, is de minst schadelijke vorm om alkohol in het menschelijke stelsel te brengen * Zij veroorzaakt congestie (ophooping) en prikkeling van de zijde der maag en verwoest op andere wijze die en andere organen van het lichaam.

Hier is een eenvoudige proef welke iedereen kan onderzoeken. Laat een druppel van de beste brandewijn in het oog vallen. Het veroorzaakt slechts lichte pijn en een weinig prikkeling en het effect is binnen eenige oogenblikken voorbij. Laat een druppel slechte brandewijn in het andere oog vallen en daar zal onmiddellijk pijn zijn, het zal rood worden en opzwellen, hetwelk vele uren zal duren. Het slijmerige vlies van de maag is van gelijke aard als dat van het oog en in werkelijkheid worden dezelfde gevolgen door deze vloeistof in de maag veroorzaakt als in het oog. Ik wensch niet misverstaan te worden. Alkohol is een vloek voor het menschelijk geslacht, en het gebruik als drank van geestrijke dranken in eenige vorm is verwoestend tot de gezondheid en het leven van den mensch. Deze zaak zeg ik, dat reine brandewijn met veel water vermengd, is wellicht de minst schadelijke vorm van dat kwaad.

Door wijsheid wordt een huis gebouwd en door verstandigheid bevestigd.

En door wetenschap worden de binnenkamers vervuld met alle kostelijk en lieflijk goed.

SALOMO.

Dordrechtsche Vertakking.

Op Zondag 24 Februari l.l. zijn te Dordrecht twee buitengewone vergaderingen gehouden in het lokaal der „Dordrechtsche Schildersbond.“

Tegenwoordig waren S. Q. Cannon, President der Nederlandsch-Belgische Zending; H. De Brij, Conferentie-President en J. Meibos Hzn. en M. Bakker, Zendingen der Rotterdamsche Conferentie. Vele vreemdelingen waren tegenwoordig alsook de meeste der heiligen. Veel goeds is zonder twijfel aldaar door de zegen des Heeren gedaan geworden.

Aangekomen en Benoemingen.

Op 10 Februari l.l. zijn te Rotterdam van Ogden, Utah, aangekomen: Ouderlingen Albertus Bragonje, Stanley, S. Stevens en Lucas Roghaar.

Ouderling Albertus Bragonje is aangewezen om in Arnhem te arbeiden. Ouderling Stanley S. Stevens in Amsterdam en Ouderling Lucas Roghaar te Rotterdam.

Ontslagen.

Ouderling William T. Cannon en zijne echtgenoot Ada Y. Cannon, welke in de Luiksche Conferentie werkzaam waren, zijn van hun werkzaamheden in deze zending eervol ontslagen, om den 28sten Februari per s. s. Commonwealth, van Liverpool, Engeland, te vertrekken.

Wij hopen, dat 'e gezondheid van Ouderling Cannon, welke niet zeer gunstig was, bij zijne tehuiskomst spoedig hersteld moge zijn.

Gemengd Nieuws.

Met de beetwortelsuikerfabriek welke, zooals eenigen tijd geleden gemeld werd, vermoedelijk in Logan zou gebouwd worden, is reeds een aanvang gemaakt. Men hoopt de fabriek zoowel als de machineriën voor aanstaand najaar gereed te hebben, zoodat het met de komende beetworteloogst reeds in werking zal treden.

Hon. N. C. Flijgare van Ogden City heeft toezicht over de werkzaamheden.

I N H O U D:

Redevoering van President George Q. Cannon <i>(eervolg)</i>	Blz. 65	De Doop in vroegere dagen	Blz. 77
Rechtstreeksche Openbaring	69	Heidensche Goden	75
Napoleon en zijn moeder	71	Thee, Koffie en Alkohl	79
De eerste Prins van Wales,	72	Dordrechtsche Vertakking	80
Verloren Schriften	73	Aangekomen en Benoemingen	80
Conferentie-Notitie	76	Ontslagen	80
		Gemengd Nieuws.	80

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.